

ΤΑΥΚΥΗΗΚΡΟΣ ΕΡΩΣ.

Édes, én vagyok a bűnös, a teremtő más anyagból faragott.
Hághatatlán csúcsra hágtam, tiszta légben ittam a szabad napot.

Elpocsékoit lázaimból dalt formáltam, szebbet, bátrab és merőt,
Csóvalángot gyújtogattam, vad csatákba vágtam a gaz Hydra-főt.

Énekeltem, míg a szájam csók sebezte és vonaglott vérezőn,
S te Bicével, angyalokkal andalogtál zöldelő, hímes mezőn.

Jártam arra, merre Dante, a hét égkör napjával fejem felett
S jaj, mint a florenci, én is láttam egyszer nyiladozni az eget.

Más hazába koszorútlan fürtjeimre tán babérom kötözöm,
Virradatkor térdepeltem a Dicsőség Házánál, a küszöbön.

Agg bárdokkal ültem együtt márványszékbe, mint egyenlő-fiatal,
Drága méz csorgott a sípból, lantjainkról folytonosan szállt a dal.

Keats a mákonyos borából föltekintett lázasan s oly édesen,
Homlokon csókolt az ajka, rázta mint barát a lantverő kezem.

És tavasszal, hogyha borzong a galamb begyén az almafavirág,
Ifjú pár olvasta volna a szerelmünk, ezt a bús históriát.

Olvashatták volna, hogy fáj szívem és az életem mily mostoha
Csókolóztak volna, mint mi s el nem váltak volna egymástól soha.

Most az életünk rózsáit a valóság csúnya üszke rágja ki
S hogyha hullnak, porba vesznek ifjúságunk hervadó virágjal.

Mégse bánom, hogy szerettem — nincsen ily kíncs a világon, semminő —
Az idő mar éh fogával, macskatalpon üldöz a mohó idő.

Hánykolódunk a habok közt és ha az ifjúság vad viharja múl,
A Halál, a néma révész, jó el értünk lyra nélkül, szóftlanul.

És a sírba nincs gyönyör lenn, egyre hízik a gyökéren vaksi nyú,
Nincs a Láz fáján gyümölcs.se és a Vágy maró-fanyar, hamu-izű.

Hát csak tégedet szeretlek, Isten anyja sem ilyen szelid rokon,
Sem Cythaere, ki ezüstös lilliomként leng a tenger-habokon.

Verseim majd általélem, bár előttem az elherdált ifjúság,
Nem kell énnekem borostyán, hordom inkább a szerelmes mirtusát.

(Budapest.)

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ fordítása.